

ОЛЕКСІЙ ДУБРОВСЬКИЙ – ДОСЛІДНИК ПОЛІССЯ

Ім'я цієї людини для переважної більшості жителів району невідоме. Знаний він був лише у колі своїх однодумців - краєзнавців, істориків, пошуковців минулого свого краю, з котрими спілкувався. Хоча про історію наших сіл знав чи не більше за усіх нас разом взятих. Пишу в минулому часі, бо не стало Олексія Миколайовича Дуб-

ся, неодноразово мандруючи від села до села стежками Зарічненщини. З особливою вдячністю називає ім'я Павла Максимовича Горбачевського, вчителя історії Серницької школи.

А про іншу книжку - фотоальбом «Край под белыми крылами», де вміщено й світлини, зроблені у нашому районі, писалося і на сторінках

КРАЄЗНАВСТВО

приватній розмові: «Гарнішого, і найбільш утаємниченого місця на Поліссі, ніж ваші три озера, навряд чи де знайти!»

У його затишній пінській квартирі кожного зустрічали, як бажаного й дорогого гостя. За чашкою чаю, в задушевній розмові я отримував безцінні уроки любові до рідної землі й настанови того, як потрібно краєзнавцю розрізнити корисне й важливе від другорядного, щоб правдиво описати історію свого краю.

Мали ми з Олексієм Миколайовичем спільну і, на жаль, єдину подорож селами району у квітні 2010 року. Разом із мінським журналістом й екологом Сергієм Пліткевичем, на джипі останнього, за погожий весняний день ми відвідали Серники, Старі Коні, Неньковичі, Комори, Мутвицю. На околиці Ненькович білорусів зацікавило затоплене болото з вільхою, де поміж дерев квітнула жовтогаряча латать. Споглядаючи, із яким захопленням і замилюванням вони знімали неповторний краєвид, я зрозумів - таке властиве тільки людям, котрі гармонійно й душевно закохані в оточуючий світ.

У пінському музеї Білоруського Полісся неодноразово проходили виставки фоторобіт на природничу і краєзнавчу тематику, відзнятих краєзнавцем Дубровським. Зізнаюсь, було бажання привезти цю виставку і у наш район. Але соромився про це прохати автора світлин. Тепер жалкую! Хоча, можливо, задля пам'яті про хорошу людину й патріота поліського краю, слід це зробити тепер, вже по його смерті.

Розмовляючи по телефону із вдовою покійного й висловлюючи співчуття родині, дізнався, що на робочому комп'ютері Олексія Миколайовича залишилось багато планів на майбутнє, багато задумів й неопублікованих розвіданих тем. Можливо, там знаходяться і нові мате-

ровського. Людини енциклопедичних знань, історика, фотохудожника, еколога і журналіста, до самих глибин своєї душі закоханого у Полісся.

Проживаючи у сусідньому з нами Пінську, він свою любов до поліського краю поділяв із краєзнавцями Зарічненщини. Саме завдяки його підказкам, порадам, ми кваліфіковано виходили на стежи-

газети «Полісся», а ще - газета друкувала фотознімки із цього альбому. Відрадно, що недавно, відвідуючи наш район із офіційною делегацією, керівництво сусідньої Пінщини, зустрічаючись із трудовими колективами, дарували на згадку, в тому числі, й цей фотоальбом Олексія Дубровського.

Останні роки свого життя Олексій Миколайович співпрацював із польськомовним

ровського. Людини енциклопедичних знань, історика, фотохудожника, еколога і журналіста, до самих глибин своєї душі закоханого у Полісся.

Проживаючи у сусідньому з нами Пінську, він свою любов до поліського краю поділяв із краєзнавцями Зарічненщини. Саме завдяки його підказкам, порадам, ми кваліфіковано виходили на стежину пошуків свого родоводу, минулих джерел своєї історії, традицій й обрядів нашого краю. Олексій Миколайович щедро ділився своїми краєзнавчими здобутками, що тією чи іншою мірою відносилися до історії наших сіл, видатних осіб нашого краю. Завдячуючи цій людині, я нині маю багату (в електронному вигляді) бібліотеку історичних джерел про свою Зарічненщину. У свій час Олексій Миколайович подарував мені унікальну книгу під назвою «Полігон». Це збірка його краєзнавчих описів, де занотовані й подорожі нашими селами. З теплотою він відгукується на її сторінках про тих людей, з котрими зустрічав-

газети «Полісся», а ще - газета друкувала фотознімки із цього альбому. Відрадно, що недавно, відвідуючи наш район із офіційною делегацією, керівництво сусідньої Пінщини, зустрічаючись із трудовими колективами, дарували на згадку, в тому числі, й цей фотоальбом Олексія Дубровського.

Останні роки свого життя Олексій Миколайович співпрацював із польськомовним журналом «Ехо Полісся», що виходить у Любліні. На сторінках цього поважного видання він знаходив місце, щоб поділитись враженнями і про наше Полісся. Писав про наш район без іронії й пафосу, із любов'ю й повагою. Для нього Полісся не мало меж, як і не має меж історія, що була колись спільною для обох народів.

Усе життя Олексій Миколайович подорожував на велосипеді. На цьому двоколісному транспорті об'їхав чи не пів Європи. Але найбільше любив подорожувати на наші три озера, що в районі Острівського заказника. Про це неодноразово розповідав у

хати автора світлин. Тепер жалкую! Хоча, можливо, задля пам'яті про хорошу людину й патріота поліського краю, слід це зробити тепер, вже по його смерті.

Розмовляючи по телефону із вдовою покійного й висловлюючи співчуття родині, дізнався, що на робочому комп'ютері Олексія Миколайовича залишилось багато планів на майбутнє, багато задумів й неопублікованих розвіданих тем. Можливо, там знаходяться і нові матеріали про наш край? Утім - це вже для нас, краєзнавців району, необхідно відшукати й доповнити те, що забрав із собою у вічність знавець поліського родоводу.

Гортаючи сторінки всесвітньої павутини Інтернету, натрапив на список найбільших людських втрат Білорусі за минулий, 2011 рік. Серед знатних людей сусідньої країни, що пішли за межу життя, згадується й Олексій Миколайович Дубровський - відомий не тільки у себе на батьківщині, але і в світі. За знайомство й дружбу із котрим щиро дякую Богу.

ПАВЛО ДУБІНЕЦЬ, член
Національної спілки
краєзнавців України